

Nattergalens stemme

En novelle om hævn af Maja Vibeke Ory-Hviid

De elskede mig. De tilbad mig. De forgudede mig. De sagde, at ingen kunne synge som mig. De sagde, at de ikke kunne undvære mig, og dog erstattede de mig. Smed mig ud som skrald. De smed mig på porten, som var jeg ingenting. Ja, han var pragtfuld. Jeg vil endda sige smuk. Med alt sit guld og glimmer og alle de farverige sten. Men han kendte kun til den ene sang, hvilket åbenbart ikke havde nogen betydning, da han var en forgyldt gave fra Japan. De sagde, at han var nydelig at se på, og at jeg var... mindre nydelig at se på. Mig og mit lasede gråbrune tøj. De kaldte mig for utaknemlig. Selvom det var dem, der smed mig på porten. Det var også mig, der takkede nej til kejserens guldtøfler, og sagde at hans tårer var nok.

Jeg bad aldrig om noget. De holdt mig i fangenskab. Lod mig kun gå udenfor i snor, som var jeg en hund! Jeg klagede ikke så meget som én gang - ikke én! Jeg savnede de grønne skove, hvor jeg virkelig hører hjemme. Nu var det ham, der sang hver evig eneste aften. Den samme sang igen og igen. Snart ville alle kende hver en strofe i den sang, og så ville de synes, at han var kedelig. Så ville de savne mig og gøre alt for at få mig tilbage. Eller det kunne man håbe på. Håbe, at det gik op for dem, at de havde begået en fejl ved at udskifte mig. Håbe, at de ville indse, hvor dårligt de havde behandlet mig. Håbe, at de ville trygle mig om at komme tilbage, så jeg kunne afvise dem, som de afviste mig. Hvordan kan nogen overhovedet holde ud at høre den samme sang igen og igen? Til sidst bliver man træt af den. Til sidst vil man kende sangen ind og ud. Det er langt sjovere at høre sange om glæder og sorger, om håb og tvivl, om alting og ingenting. Jeg forstår ikke, hvordan de kunne skifte mig ud med ham?! Det var mig, som fortjente opmærksomheden, ikke ham. Det var mig, som fortjente beundringen, ikke ham. Det var mig, som fortjente at blive husket gennem sange, ikke ham! Jeg fortjente alt det, han fik. Alt det, han stjal fra mig. Jeg ville have det tilbage. Jeg måtte have det tilbage.

Og det fik jeg, da jeg skar tungen af den gyldne gave fra Japan og ødelagde de små syngende tandhjul. Hvilken fryd, det var at se kejserens ansigt, da det gik op for ham, at hans forgyldte sanger aldrig ville synge igen. Og ganske rigtigt begyndte de alle at lede efter mig. De ledte i alle afkroge af skoven. Præcis, som jeg havde forudset.

Der var dog ingen, der kunne finde mig. Da den kære kejser gik hen og blev syg, blev jagten på den "utaknemmelige" sangerinde klædt i gråbrunt endnu mere intens. De sagde endda, at intet andet end min sang kunne helbrede kejseren.

Nu var det var op til mig, om jeg ville redde kejserens dyrebare liv. Da jeg trådte ind i kejserens kammer på paladset af det fineste porcelæn, var det tydeligt, at han var døden nær. Døden var så tæt på, at jeg kunne mærke det. Klar til at tage kejseren med sig. Da døden stod lænet over ham parat til at føre kejserens egen klinge gennem brystet på ham, lod jeg ham gøre det.